פרשת
שלח
שנת תשפ"ה

גליון ל"ו

בהיכלא דמלכא

א טויער צום היכל
פונעם דרך החסידות

מתוך שיעוריו ושיחותיו של האדמו"ר מקאסוב זצ"ל

הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה (ד)

די חשיבות פון קיום המצוות דווקא אין אונזער דור

ביי אידן ווייסט מען אז וואס א דור ארויף, אלץ חשוב'ער | **מיט וואס זענען מיר חשוב'ער פונעם דור המדבר?** | פון הימל וויל מען דווקא די שווערע עבודה | **מען קען נישט פירן קיין מלחמות זייענדיג פארמויערט אין בונקער** | אמת'ע קעמפער גייען אריין דווקא צווישן דעם שונא פירן די מלחמה | **דווקא אונזער דור ברענגט דעם גרעסטן תענוג אין הימל** | דער רבש"ע וויל זען וויאזוי מען דינט אים אין א חשכות | **אין דער גרעסטער חטא ליגט א חיות פונעם אויבערשטן** | אין גלות קענען מיר בעסער לויבן דעם אויבערשטן | **פארוואס ברענגט דער רבש"ע נסיונות פונקט אין אונזער דור?** | ווי גרעסער די שפלות, אלץ העכער וועט זיין די עליה | **די דורות האחרונים זענען אין א געוויסן זין העכער ווי די פריערדיגע דורות** | דווקא פון אונזער דור וועט משיח קומען | **יעדער איז דארף זיך מתקן זיין פאר ביאת המשיח**

אריינפיר

אין די פריערדיגע גליונות האבן מיר ארומגערעדט איבער דער אהבה פונעם אויבערשטן און אז עס טוישט זיך קיינמאל נישט, אפילו ווען א איד איז אין דעם נידריגסטן מצב. אזוי אויך האבן מיר געזען אז דווקא ווען כלל ישראל איז דערוויטערט פונעם אויבערשטן, קען מען דעמאלט מיט אן אמת'ן רצון זוכה זיין צו א גרעסערער קירבת אלוקים ווי בזמן הבית.

יעצט וועלן מיר בעז"ה ממשיך זיין איבער דעם ענין אז פאר די העכסטע זמנים פון כלל ישראל זענען זיי אלץ קודם געווען אין גאר א נידריגן מצב, און דייקא פון דארט האבן זיי זיך געהויבן צו גאר א הויכן פלאץ, וויל נאר דורכדעם קען מען אנקומען צו דער העכסטער השראת השכינה אין כלל ישראל. אזוי אויך זענען די הייטיגע נסיונות ספעציעל געמאכט כדי אונז צוצוברענגען שנעלער צום בנין בית המקדש השלישי און צו א געוואלדיגער הארת פנים פונעם אויבערשטן.

א

עבודת ה' דווקא פון א שפל'דיגן פלאץ

זענען מיר דען גרעסער פונעם דור המדבר?

איינער פון די יסודות אין אונזער מסורה איז דאס אז ווי א דור פריער, אלץ חשוב'ער איז מען, און עס איז ביי אונז קלאר אז ווי שפעטער די דורות גייען, אלץ מער איז דא ירידת הדורות. יעדער קוקט ארויף אויף זיינע זיידעס וואס האבן געלעבט אין א וועלט וואס איז נישט געווען אזוי מגושם ווי היינט, און זיי האבן געאטעמט ריינערע לופט פון א וועלט וואס עס האבן געלעבט די הייליגע קדושי עליון פון דורות צוריק. און זיי האבן אויך ארויפגעקוקט צו נאך פריערדיגע דורות, וואס זענען געווען לויטערער ווי זייער דור.

אזוי אויך איז בכלל נישט קיין פארגלייך ווען מען רעדט פון אן אחרון ווי ווען מען רעדט פון א ראשון. א ווארט פון א ראשון איז דאך געוואויגן און געמאסטן מיט גאלדענעם טינט! על אחת כמה וכמה ווען מען רעדט פון די הייליגע אמוראים, ווער רעדט נאך די קדושה פון די הייליגע תנאים. און אודאי קענען מיר בכלל נישט משיג זיין די השגה פונעם דור המדבר, און אזוי ווייטער ארויף למעלה בקודש.

שטעלט זיך אבער א שווערע קשיא: וויאזוי פארשטייט מען די משנה (סנהדרין י, ג) אז דער דור המדבר האט נישט קיין חלק אין עולם הבא? ס'איז דאך אומפארשטענדליך. **אויב זיי, וואס זענען געווען אזויפיל פריער פון אונז, האבן נישט קיין חלק אין עולם הבא, וויאזוי האבן מיר יא א חלק?!** אויב אזא הייליגער דור, וואס האט באקומען די תורה פון משה מסיני, איז נישט זוכה צו עולם הבא, איז וועלכער דור איז יא זוכה?! צי קען דען זיין אז דער היינטיגער נידריגער דור מיט זיינע שווערסטע נסיונות איז חשוב'ער פונעם דור המדבר?! עס לאזט זיך שווער גלייבן.

אבער דער אמת איז אז דער תירוץ געפינט זיך גאר אין דער קשיא אליין.

ווי שווער איז געווען צו דינען דעם אויבערשטן אין מדבר?

לאמיר אריינטראכטן אין וועלכן דערהויבענעם מצב כלל ישראל איז געווען אין מדבר. זיי האבן דאך געלעבט דארט ווי מלאכים, יעדן טאג האבן זיי באקומען גלייך פון הימל א פעקל פרישע מן, רוחניות'דיגע עסן פון מלאכים, און אזוי אויך וואסער האבן זיי געהאט בשפע פון דער בארה של מרים וואס האט זיי באגלייט די גאנצע פערציג יאר, פון וואס זיי האבן זיך אנגעטרונקען מיט א העכערן 'דעת' (עי' 'בני יששכר' מאמרי חודש אייר, וע"ע 'ילקוט שמעוני' חוקת י"ט-כ', וב'שם הגדולים' מערכת ח' אות כ"א). פון אלע פיר זייטן זענען זיי געווען ארומגענומען מיט ענני הכבוד וואס האבן זיי באשיצט ווי א מויער פון אלעס שלעכטס, און זיי

מודעה מאת מכון שפה ברורה

היות אין די זומער וואכן געפינט זיך דער עולם אין קאנטרי און אין די קעמפס, און עס קומט אן שווער צו פארשפרייטן דעם גליון איבעראל, **דעריבער וועט דער גליון 'בהיכלא דמלכא' נישט ערשיינען דורכאויס די זומער וואכן**. נאכ'ן זומער וועט מען בעז"ה ווייטער ממשיך זיין ביתר שאת וביתר עז.

א געזונטן זומער!

> **מען טאר ח"ו נישט אפגעשוואכט ווערן און טראכטן, "וויאזוי קען איך, קליינער מענטש, ביישטיין אזא נסיון?" נאר מיר גלייבן אז יעדער איד האט דעם כוח ביישטיין די שווערסטע נסיונות און ארויפברענגען א תענוג פאר'ן אויבערשטן וואו ער זאל נאר זיין.**

זענען געפירט געווארן דורך דעם עמוד הענן בייטאג און דעם עמוד האש וואס האט זיי באלויכטן דעם וועג ביינאכט.

זייער הייליגער מנהיג איז געווען משה רבינו אליין, וואס האט זיי אויסגעלערנט תורה וואס ער האט מקבל געווען גלייך מפי הגבורה, און ער איז געשטאנען ווי א געטרייער פאסטוך שלום צו מאכן צווישן כלל ישראל און דעם אויבערשטן נאך סיי וועלכער געשעעניש. צו דעם אלעם האבן זיי געהאט א משכן, און די העכסטע דרגה פון השראת השכינה. אלע זייערע נסיעות זענען געווען גלייך פון הימל, געפירט מיט אן אפענער השגחה פון "על פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו" (במדבר ט, כג), און די לויטערקייט האט דארט געשיינט מיט דער פולסטער פראכט.

און טאקע דערפאר האט דער דור המדבר נישט געהאט קיין חלק לעולם הבא ('ערבי נחל' פרשת בהעלותך דרוש א'), ווייל דער **דור המדבר האט נישט געהאט די שווערע נסיונות אין עבודת ה' וואס מיר, אין די שפעטערדיגע דורות, האבן!** עס איז נישט געווען שייך פאר זיי זיך צו פלאגן מיט דער גשמיות דאס אויפצוהייבן צום אויבערשטן, ווייל זייער גאנצע עבודה איז דאך געווען ממש ווי מלאכים כפשוטו, און זיי זענען אלע איינס ביי איינס געווען ריין פון יעדער חטא (ראה פדר"א פ' מ"א).

נאכמער ווערט געברענגט ('שפתי צדיק' פרשת שלח ד"ה למטה יוסף, ד'), אז די סיבה פארוואס דער דור המדבר האט נישט געוואלט אריינגיין אין ארץ ישראל איז געווען ווייל אין מדבר האבן זיי געקענט זיצן רואיג און דינען דעם אויבערשטן אויפ'ן העכסטן רוחניות'דיגן פארנעם. און זיי האבן געוואוסט אז **די סעקונדע וואס זיי גייען אריין אין ארץ ישראל הייבט זיך אן ביי זיי א נייעם סארט לעבן**, און זיי וועלן דארפן אנהייבן צו אקערן און איינזייען און זיך אפגעבן מיט גשמיות אויף טריט און שריט. דעריבער איז זיי ענדערש געווען צו בלייבן אין מדבר און דינען דעם אויבערשטן אויף א ריינעם רוחניות'דיגן פארנעם, אן קיין מוטשעניש מיט גשמיות.

אונזער שווערע עבודה אויף דער וועלט איז אסאך טייערער

אבער פון הימל וויל מען עפעס אנדערש... **די עבודה פון דור המדבר איז נאך ווייט פון ארויפברענגען דעם געוואלדיגן נחת רוח אויבן אין הימל**, ווייל דער אויבערשטער וויל דייקא אז א מענטש זאל יא לעבן אין א וועלט פון גשמיות, ער זאל דייקא יא זיין פארנומען מיט א גוף גשמי וואס גלוסט צו תענוגי עולם הזה, און ער זאל זיך מתגבר זיין, ער זאל פירן א מלחמה א קאנפליקט צווישן דעם גוף מיט דער נשמה און אויפהייבן די גשמיות צום אויבערשטן. **דאס איז וואס מען גלייכט אויבן אין הימל**, און דאס ברענגט ארויף דעם גרעסטן תענוג ביז צום העכסטן פלאץ (עי' בלשון הנפלא שמביא מהרח"ו בשם רבו מרן האר"י הקדוש שער הגלגולים הקדמה ל"ח).

אוודאי, אויב מיר וועלן קוקן אויף דער לויטערקייט פונעם דור, איז אונזער היינטיגער דור א גאר נידריגער דור, וואו די מענטשן זענען אזוי פארזונקען אין גשמיות אז מ'קען זיך נישט פארגלייכן אויף קיין שום פאל צו דעם הייליגן דור המדבר וואס האט געלויכטן מיט א לויטערער שיין פון קדושה וטהרה, אבער **טאקע וועגן דעם קען מען אין דעם היינטיגן דור אנקומען צו אסאך א העכערן פלאץ ווי זיי**, **ווייל מיר זענען נישט קיין מלאכים, מיר זענען מענטשן מיט אזויפיל נידריגע תאוות**, וואו מען גייט און וואו מען שטייט בליצט די גשמיות אין די אויגן מיט די שענסטע קאלירן, און די תאוות עולם הזה רייצן אויף אויפ'ן שטארקסטן פארנעם.

ממילא האבן מיר די געלעגנהייט אויף יעדן טריט און שריט צו מאכן א נייעם תענוג פאר'ן בורא כל עולמים, און נישט סתם א תענוג, נאר אזא מין תענוג וואס איז נישט פארהאן העכער פון דעם. **מיר גראבן ארויס טייערע דיאמאנטן שטיינער פון די נידריגסטע פלעצער, וואס די פריערדיגע דורות האבן נישט געקענט**, און יעדע קלענסטע התגברות אויפ'ן יצר הרע איז מיליאנען ממש (בענין גדלות עבודתינו בדור האחרון מתוך ההסתר, עיין ב'נועם מגדים' משפטים ד"ה מלאתך, אופן י'; 'פרי צדיק' כי תבוא אות ט"ז, ועוד רבות).

דער הייליגער קאזשניצער מגיד זי"ע שרייבט (עבודת ישראל ראש השנה ד"ה כה אמר, ד') אז דער דור המדבר וואס האט געזען דעם 'ימין ה' רוממה עושה חיל' און זיין גרויסקייט און שטארקייט, איז נישט קיין וואונדער אז זיי האבן אים געדינט מיט אן אמת און א גאנץ הארץ, וויבאלד עס איז אראפגעקומען אויף זיי א פייער פון הימל פון יראת ה' און אהבת ה', דורכ'ן זען זיינע וואונדער מיט א קלארקייט. דערפאר, זאגט ער, איז כאטש וואס זייער עבודה איז געווען מיט א שלימות און מיט א גרעסערער שטארקייט, דאך איז עס נישט געווען אזוי חשוב, ווייל עס איז פארשטענדליך אז איינער וואס זעט די גרויסקייט פון אויבערשטן און זיין קעניגרייך, אזויווי זיי האבן געזען, זאל נעמען אויף זיך צו דינען דעם אדון האדונים.

דאס הייסט אז כאטש וואס די עבודה פונעם דור המדבר איז געווען מיט דער גרעסטער שלימות און אויפ'ן העכסטן אופן וואס איז נאר שייך, מיט דעם אלעם איז דאס נישט אזוי חשוב, ווייל זיי האבן געזען מיט די פליישיגע אויגן די גרויסקייט פונעם אויבערשטן, ממילא איז נישט קיין וואונדער אז זיי האבן אים געדינט באמת ובלב שלם (ע"ע לשונו פרשת וירא בהפטורה).

דער גרעסטער תענוג קומט דווקא פון די נידריגסטע פלעצער

די וועלט פארציילט א ווערטל, אז א גאר בארימטער גענעראל וועלכער האט געפירט העכער צען מלחמות סוקסעספול האט אמאל אנטפלעקט זיין סוד, און געזאגט אז יעדעס מאל וואס עס ברעכט אויס א מלחמה לויפט ער אראפ אין א באפאנצערטן פארמויערטן בונקער און דארט באהאלט ער זיך אויס ביז סוף פון דער מלחמה. פארשטייט זיך אז יעדער האט געלאכט און פארשטאנען אז נישט אזוי געווינט מען מלחמות...

מיט דעם משל קענען מיר אנהייבן צו פארשטיין וואספארא גבורה מיר פארמאגן דייקא היינטיגע צייטן, אין די נידריגסטע דורות. אמת, דער דור המדבר איז אפגעזעסן גאנצע פערציג יאר אין א פארמויערטער פעסטונג, זיי זענען געווען באשיצט פון יעדער חטא, זיי האבן נישט געדארפט ארויסגיין צווישן די פעלקער צו ארבעטן פאר פרנסה, זייער עסן און טרינקען איז אלעס געווען קודש קדשים, אא"וו, אבער למעשה גערעדט, **נישט אזוי איז מען מנצח א מלחמה.**

דער עיקר מלחמה ווערט געפירט דורך העלדישע סאלדאטן וואס קריכן אריין אינעם לייבן-גרוב, און קריכן אריין צום שונא, ווען **די פיינטליכע קוילן שניידן אין דער לופט און יעדע רגע זענען זיי איינגעשטעלט אין א לעבנס געפאר**, אבער זיי גייען מיט א העלדישקייט און האלטן קעגן די אויגן איין מטרה: מיר דארפן געווינען דעם שונא! מיר דארפן ראטעווען אונזער לאנד פון זיינע גרויזאמע הענט!

די געטרייע סאלדאטן פירן באמת א שווערע קאמף, און נאך א ביטער שווערער מלחמה, ווען זיי באוויזן ארויסצוקומען אלס געווינער, איז עס ווערד יעדן מעדאל. און דאס איז די אמת'ע עבודה וואס דער אויבערשטער וויל פון אונז, אז מיר זאלן ארויסגיין אויפ'ן פראנט, צווישן דעם שונא'ס פיילן, און דארט ווייזן אונזער העלדישקייט און געטריישאפט צום באשעפער ביים איינעמען דעם שונא.

אמת, אין א טיפן בונקער איז מען זיכער אפגעהיטן און באשיצט, ווייל מען שטייט נישט קעגן דער סכנה, און טאקע, די וואס קומען נישט אן צו די נידריגע פלעצער איז זייער עבודה אסאך מער דערהויבן און ריין ווי פון דעם וואס שטייט אויפ'ן פראנט פנים אל פנים מיט'ן שונא, אבער די חשיבות אויבן אין הימל איז דווקא פונעם 'גיבור חיל' וואס קעמפט גראד קעגן דעם שונא פנים אל פנים.

אין די היינטיגע דורות זענען מיר נישט אויף אזא הויכער מדריגה. מיר זענען נישט ארומגענומען מיט קיין ענני הכבוד, יעדער איינער דארף ארויסגיין אויף דער גאס וואס איז שרעקליך מגושם, מיר עסן נישט קיין רוחניות'דיגע מן, יעדער איינער פילט א תאווה צו פיינע גשמיות'דיגע מאכלים, מיר טרינקען נישט פון דער בארה של מרים; נאר יעדער איינער דארף זייער שווער הארעווען צו טרעפן א פינטל ישוב הדעת צו קענען דינען דעם אויבערשטן מיט א רואיגקייט. איז, אויב אזוי, נישט מעגליך צו משיג זיין און פארשטיין וואספארא געוואלדיגער תענוג עס קומט ארויף אין הימל יעדן איינציגן מאל וואס א איד באזיגט דעם שונא ביי אים אין שטח, דא אין עולם הזה, צווישן די ביטער שווערע נסיונות.

ב

די גאר חשוב'ע עבודת ה' דווקא פון דער חשכות

נאך יעדער ירידה פון כלל ישראל איז געקומען אן עליה

ווען מען איז זיך מתבונן, זעט מען אז פון די נידריגסטע מצבים ביי כלל ישראל זענען זיי נאכדעם דערהויבן געווארן ווי קיינמאל פריער, און זיי האבן זוכה געווען צו הויכע מדרגות אויף א זעלטענעם פארנעם.

איינע פון די שווערסטע פרשיות ביי כלל ישראל איז געווען די חטא העגל, ווען כלל ישראל איז אראפגעפאלן פון א גאר הויכן פלאץ צו זייער א נידריגן מקום. אבער **פונדעסטוועגן זעט מען אז דווקא נאך דער חטא העגל האט מען געבויט דעם משכן און די שכינה האט גערוט צווישן די אידן.** דאס הייסט אז ארויסקומענדיג פון דער ירידה ביי דער חטא העגל האט מען זוכה געווען נתעלה צו ווערן אויף אזא געוואלדיגן פארנעם, אז דער באשעפער האט משרה געווען זיין שכינה הקדושה צווישן אונז.

דאס זעלבע האט מען געזען אין דעם זמן פון פורים, ווען כלל ישראל איז געווען אין א שווערן מצב ברוחניות. און מיט דעם אלעם, ווען עס איז געשען דער נס פורים, האט זיך אלעס איבערגעדרייט אויף א הפלא'דיגן אופן און מען האט זוכה געווען צו קבלת התורה מאהבה. שפעטער, ביים סוף גלות בבל, ווען די אידן אין ארץ ישראל זענען געווען בשפל המצב און האבן ליידער נישט געהיטן די תורה, האט עזרא הסופר מחזיר בתשובה געווען אלע אידן און מען האט געבויט דעם בית שני.

וויאזוי איז צושטאנד געקומען די חטא העגל?

אבער למעשה דארף מען פארשטיין: וואס האט טאקע צוגעברענגט אז די אידן זאלן ארייננפאלן אין אזא שווערן מצב? נאכמער איז זייער שווער צו פארשטיין: וואס איז פארגעגאנגען ביים חטא העגל? **כלל ישראל איז דעמאלט געווען אין גאר א הויכן מצב, זיי האבן געהאלטן נאך א קבלת התורה,** זיי האבן געהאט דעם מן, דעם באר און ענני הכבוד, און פונקט אין אזא דערהויבענעם מצב זענען זיי אזוי מיאוס דורכגעפאלן?

די קשיא איז נאך שטארקער, ווייל נאך דער חטא העגל, שטייט אין דער תורה, האט דער אויבערשטער געזאגט אז ער גייט ח"ו אומברענגען כלל ישראל און אנהייבן א ניי פאלק פון משה רבינו און ווייטער, און משה רבינו האט זיך געשטעלט בעטן ביים אויבערשטן אז ער זאל צוריקציען פון דער שווערער גזירה.

אין מדרש (הובא ברש"י סנהדרין קא: ד"ה נתמכמך) שטייט אז נישט לאנג פריער, ווען די אידן האבן געליטן פון דעם ביטערן שעבוד מצרים, האט משה רבינו געזען ווי די מצריים בויען אריין אידישע קינדער אין וואנט אנשטאט די ציגל וואס זיי האבן נישט געענדיגט, און ער האט געשריגן צום אויבערשטן. האט אים דער אויבערשטער דעמאלט געזאגט, **"איך וויס וואס איך טו, אבער אויב דו ווילסט, פרוביר צו טון אנדערש און דו וועסט זען אז עס וועט נישט טויגן."** זאגט דער מדרש אז משה רבינו האט גערעטעוועט איין קינד פון דער וואנט וואו ער איז געווען דערין אריינגעבויט, און למעשה איז יענער אויסגעוואקסן דער רשע מיכה וואס האט געמאכט דעם פסל מיכה און מחטיא געווען כלל ישראל פאר אסאך יארן.

אויך ווערט געברענגט (רש"י שם קג: ד"ה זה) אז ווען משה רבינו האט געוואלט ארויפברענגען די עצמות פון יוסף הצדיק, האט ער אראפגעשריבן א שם הקדוש און עס אריינגעווארפן אין וואסער. איז געגאנגען מיכה, און האט צוגענומען דעם הייליגן שם, און מיט דעם האט ער זיך באניצט צו מאכן דעם עגל. אנדערע זאגן אז מיכה האט שוין געמאכט דעם פסל אין מצרים, און עס אריבערגעברענגט דעם ים סוף.

דארף מען דאך פארשטיין: נאך וואס משה רבינו האט שוין געזען אז ווען ער האט געבעטן דעם אויבערשטן צו ראטעווען דאס קינד האט דאס נישט געטויגט און גאר צוגעברענגט די גאנצע חטא העגל, וויאזוי האט ער זיך יעצט געטרויט נאך דער חטא העגל נאכאמאל מתפלל צו זיין מבטל צו זיין די גזירה?

נאכמער, אנדערש ווי ביי אנדערע פלעצער וואו משה רבינו האט פרובירט צו טוישן די גזירה, ווי למשל ווען ער האט זיך אויסגע'טענה'ט מיט'ן אויבערשטן, "למה הרעת לעם הזה", און דער אויבערשטער איז נישט געווען צופרידן פון דעם, זעט מען אבער דא אז ער האט גע'פועל'ט, און דער אויבערשטער האט אים נאך געגעבן א מתנה אז ער האט אים מגלה געווען די שלש עשרה מידות של רחמים און צוגעזאגט אז ווען אימער כלל ישראל וועט דאס זאגן וועט ער מוחל זיין אלע זייערע עבירות. דארף מען דאך פארשטיין: וואס איז דא אנדערש?

דער נחת רוח ווען מען דינט דעם אויבערשטן מתוך חשכות

נאר ווען משה רבינו איז צוריקגעקומען פון הימל און געזען צו וועלכן שפל המצב כלל ישראל איז אנגעקומען, האט ער זיך מורא'דיג געוואונדערט: **וויאזוי איז מעגליך אז זיי זענען אזוי געפאלן פון אזא הויכן פלאץ צו אזא נידריג ארט?!** קוים זענען זיי געשטאנען נעבן דעם בארג סיני נאכ'ן זיך צוגרייטן מיט אזויפיל קדושה צו הערן די עשרת הדברות מפי הגבורה, און שוין זענען זיי אנגעקומען צו אזא שפל המצב אזש צו מאכן אן עגל? וויאזוי האט דאס געקענט פאסירן?

אלא מאי קען נישט אנדערש זיין, איז משה רבינו געקומען צו א מסקנא, נאר אז דאס האט דער אויבערשטער דירעקט צוגעפירט! און דא ליגט א געוואלדיגער דערהער פאר כלל ישראל, אז ביז דעמאלט האבן זיי אים געדינט מיט א דערהויבנקייט, נאכ'ן זען א מורא'דיגע גילוי שכינה ביים ים סוף און ביי מתן תורה, אבער אפילו די עבודה איז זייער חשוב האט עס אבער נישט די גרעסטע חשיבות, ווייל עס איז קיין שום חידוש נישט אז א איד דינט דעם אויבערשטן ווען ער זעט נאר ליכטיגקייט פאר די אויגן.

ווען דעם האט דער אויבערשטער צוגעפירט א דראסטיש פארקערטן מצב. **אויפאיינמאל האבן די אידן פארלוירן זייער ליכטיגקייט פונעם בארג סיני, מען איז געפאלן עד עמקי התהום,** אלע הויכע השגות זענען פארשוואונדן, מען זעט שוין מער גארנישט, מען פילט זיך אזוי ווייט פונעם אויבערשטן, עס קוקט אויס אז מען האט שוין מער נישט קיין שייכות מיט אים ח"ו – יעצט לאמיר זען וויאזוי דו דינסט אים. און אויב אפילו אין דעם מצב וועלן די אידן דינען דעם אויבערשטן, וועט ארויפקומען אין הימל דער גרעסטער נחת רוח וואס קען נאר זיין.

און מיט דעם וואס משה רבינו האט פארשטאנען די אמת'ע טיפע כוונה דערפון, **האט ער גענומען די גרעסטע חטא און פגם, און דאס דערהויבן צום אויבערשטן.** ער האט אנערקענט אז אפילו אין דער נידריגסטער זאך אויף דער וועלט איז אויך דא א שטיק אלוקות, און אין דער ערגסטער חטא ליגט א חיות פונעם אויבערשטן וועלכער איז דאס מחיה פאר א וויכטיגער סיבה, ווייל זיין עיקר תענוג האט ער פון א איד וואס דינט אים אין א זמן פון חשכות ווען ער זעט גארנישט. ממילא האט ער דורכדעם מעורר געווען אויבן אין הימל א זעלטענעם עת רצון אז די גזירה זאל בטל ווערן, און דער אויבערשטער האט אים לכבוד דעם מגלה געווען דעם באהאלטענעם סוד פון שלש עשרה מידות של רחמים ('עבודת ישראל' בלק ד"ה אלא י"ל, ואבות ד, ה; 'אוהב ישראל' כי תשא ד"ה או י"ל).

זיך שטארקן אויפ'ן יצר הרע צו מאכן א שטארקערן תענוג

די גמרא זאגט (סוכה נב.) אז דער יצר הרע ארבעט ביטער שווער אויף יעדן איינעם, אבער אויף די צדיקים פארלייגט ער זיך דאס מערסטע. לכאורה

> מען טאר ח"ו נישט אפגעשוואכט ווערן און טראכטן, "וויאזוי קען איך, קליינער מענטש,ביישטיין אזא נסיון?" נאר מיר גלייבן אז יעדער איד האט דעם כוח בייצושטיין די שווערסטע נסיונות און ארויפברענגען א תענוג פאר'ן אויבערשטן וואו ער זאל נאר זיין.

דער עיקר מלחמה ווערט געפירט דורך העלדישע סאלדאטן וואס קריכן אריין אינעם לייבן-גרוב, און קריכן אריין צום שונא, ווען די פיינטליכע קוילן שניידן אין דער לופט און יעדע רגע זענען זיי איינגעשטעלט אין א לעבנס געפאר.

איז שווער צו פארשטיין: וואס וויל ער פון זיי? מילא א רשע וואס וויל זיין שלעכט, זאל ער אים אנרעדן צו טון נאך און נאך עבירות, ווייל ער ווייסט אז דארט האט ער א גרינג פעלד, אבער פארוואס פארלייגט ער אויף די צדיקים זיינע שטארקסטע כוחות?

נאר ווייל דער יצר הרע ווייסט פון דעם אז **דער גרעסטער תענוג האט דער אויבערשטער דייקא פון די נידריגסטע פלעצער**, ווי די צדיקים טייטשן (׳אמרות משה׳ פרשת בשלח ד״ה ה׳ איש מלחמה), "ה׳ איש מלחמה", אז דער אויבערשטער געפינט זיך נאר ביי דעם מענטש וואס פירט א מלחמה קעגן דעם יצר הרע. וועגן דעם לאזט ער נישט אפ די צדיקים, נאר ער מוטשעט זיי אויף א געפערליכן אופן, ווייל נאר אזוי וועלן זיי קענען ארויפברענגען דעם ריכטיגן תענוג און נחת רוח פאר'ן אויבערשטן. דאס אז א איד דינט דעם אויבערשטן ווען עס איז אים ליכטיג פאר די אויגן, איז נישט קיין גרויסער חידוש, נאר **טאקע ווען עס איז פינסטער פאר די אויגן און מען שפירט זיך אזוי נידריג און געפאלן**, דעמאלט האט די עבודה א באזונדערע חשיבות.

יעצט פארשטייט מען אויך וואס די גמרא זאגט דארט, אז לעתיד לבוא גייט דער אויבערשטער שעכטן דעם יצר הרע, און סיי די צדיקים און סיי די רשעים גייען וויינען. פרעגן די מפרשים, מילא די רשעים האבן אויף וואס צו וויינען, אבער פארוואס גייען די צדיקים וויינען?

נאר דער תירוץ איז זייער פשוט, ווייל נאך וואס דער אויבערשטער גייט מבטל זיין דעם יצר הרע, גייט ליכטיג ווערן פאר די אויגן, עס וועט מער נישט זיין קיין שווערע נסיונות און יעדער וועט קענען דינען דעם אויבערשטן מיט'ן גרעסטן ישוב הדעת און דערהויבנקייט. אויבנאויף קוקט אויס אז עס וועט זיין א מחיה, און וואס קען זיין בעסער ווי צו דינען דעם אויבערשטן אויפ'ן העכסטן פארנעם...

די צדיקים וועלן אבער וויינען... **אזא שאד! ביז יעצט איז געווען א יצר הרע, איך האב געהאט שווערע נסיונות, נישט איינמאל האב איך זיך געפילט אזוי ווייט פון דעם אויבערשטן, און פונדעסטוועגן האב איך גריסן שטיקער פון זיך, און אזוי האב איך געהאט די מעגליכקייט ארויפצוברענגען פאר'ן אויבערשטן אזא תענוג שאין כדוגמתו.** יעצט אז דער יצר הרע איז בטל געווארן, איז די עבודה טאקע לויטער ריין, עס האט אבער שוין נישט די זעלטענע חשיבות פון אן עבודה וואס קומט פון א חשכת הלב, ווען מען פילט אזוי טיף און נידריג, און טאקע דארט טרעפט מען דעם אויבערשטן (׳צוואת הריב״ש׳ אות קל״ח, וע״ע ב׳ייטב לב׳ וירא ד״ה או יאמר).

די געוואלדיגע געלעגנהייט פון לויבן דעם אויבערשטן אין גלות

דאס זעט מען אויך פון דער גמרא (ברכות ג.) וואס דערציילט אז רבי יוסי איז אמאל אריין אין א חורבה פון ירושלים, און ער האט געהערט דארט א בת קול וואס קלאגט מיט א געוויין, "ווי פאר די קינדער וואס צוליב זייערע עבירות האב איך זיי פארטריבן אין גלות." האט אליהו הנביא געזאגט פאר רבי יוסי אז יעדן טאג, דריי מאל א טאג, גייט ארויס אזא בת קול, און ער האט צוגעלייגט אז ווען אידן קומען אין בית המדרש און זאגן "יהא שמיה רבא מברך" שאקלט כביכול דער אויבערשטער צו מיט'ן קאפ און זאגט, "אשרי המלך שמקלסין אותו בביתו כך" – וואויל איז פאר'ן קעניג וואס מען לויבט אים אזוי אין זיין הויז.

פון דעם זעט מען אז **אפילו אינעם זמן פונעם חורבן בית המקדש**, ווען דער אויבערשטער כביכול איז זיך מצער אז זיינע קינדער זענען פארטריבן פון זיין טיש, זאגט ער אין דער זעלבער צייט, "אשרי המלך שמקלסין אותו בביתו **כך**" – גליקליך איז דער קעניג וואס מען לויבט אים אין זיין שטוב **אזוי**. דאס מיינט, אויב טאקע **אין דעם מצב**, ווען די אידן זענען ליידער פארטריבן אינעם פינסטערן גלות און זיי זעען נישט די ליכטיגקייט פון דער שכינה הקדושה, לויבן זיי מיך **אזוי** – דאס מאכט דער גרעסטער נחת רוח, וואס ביי דער גאולה, ווען דער בית המקדש וועט צוריקגעבויט ווערן, וועט מען דאס שוין נישט קענען מאכן! אין דער זעלבער צייט וואס דער אויבערשטער כביכול באוויינט דעם חורבן, ברענגט ער אבער ארויס דעם זעלטענעם נחת רוח וואס מען קען אים מאכן דייקא נאר אין דעם זמן (׳דרושות חתם סופר׳ לשבת שובה שנת תקס״ב דף טז.).

און אזוי איז אויך באוואוסט אז צדיקים האבן געזאגט אז ווען משיח צדקנו וועט קומען און אלע אידן וועלן ארויפגיין קיין ארץ ישראל וועט מען זיך אפשטעלן פאר'ן אריינגיין אין ארץ ישראל און זיך אויסדרייען צום גלות און זאגן, "ס'איז דאך **געווען אזוי זיס צו כאפן א חיזוק-טענצל אין גלות... פון יעצט און ווייטער וועלן מיר דאס שוין מער נישט האבן!**"

די שווערע נסיונות אפילו אין יום כיפור

מיט דעם פארשטייט מען אויך וואס די גמרא זאגט (יומא יט:) אז כאטש דער שטן האט נישט קיין רשות מקטרג צו זיין אום יום כיפור, **פונדעסטוועגן רוט ער נישט אין דעם טאג**, נאר ער פרובירט איינצורעדן מענטשן צו זינדיגן ווי ווייט ער קען נאר. אזוי אויך זאגט די משנה אין אבות (ה, ה) אז איינער פון די צען ניסים אין בית המקדש איז געווען אז דער כהן גדול איז נישט טמא געווארן אום יום כיפור. דער תוספות יום טוב איז דארט מסביר אז כאטש דער כהן גדול האט געמאכט אזא געוואלדיגע הכנה שוין פון זיבן טעג פאר יום הקדוש, און יום הקדוש אליין האט ער געטון אלע סארטן השתדלות נישט טמא צו ווערן, האט מען נאך געדארפט צוקומען צו א נס פון הימל. ווייל דער יצר הרע רוט נישט פאר קיין רגע, און אפילו דעם כהן גדול אליין זוכט ער מטמא צו זיין אויף אלע אופנים וואס ער קען נאר.

וואס איז פשט פון דעם? **וואס וויל ער האבן פונעם כהן גדול?** נאר הוא אשר דיברנו, ווייל דער כהן גדול גייט אריין יום כיפור לפני ולפנים, און ער איז זוכה צו דעם גרעסטן גילוי שכינה וואס איז נאר שייך, קומט דער יצר הרע דווקא אים שטערן. ער רוקט זיך אריין וואו ער קען נאר, און פרובירט וואס ער קען נאר, ווייל ער ווייסט אז א דערהויבענע עבודה וואס קומט פון א גילוי שכינה איז זייער חשוב, אבער קומט נישט צו צו דער עבודה פון זיך מתגבר זיין דווקא ווען מען פילט זיך נידריג און מיט שווערע נסיונות.

און דאס איז נישט נאר מיט'ן כהן גדול, נאר איז פאר יעדן איד געזאגט געווארן. צומאל געשעט אז פונקט אין יום הקדוש שפירט א איד אז ער איז עפעס נישט דערביי, און זיין מוח שוועבט אים ארום אין גאר אן אנדערער וועלט וואו ער וואלט זיך יעצט געוואלט געפינען. אין דעם העכסטן זמן פון נעילה זעט ער זיך מיטאמאל פארזונקען אין אנדערע סארטן מחשבות, און ער ווערט זייער צעבראכן ביי זיך: וואס גייט דא פאר? פארוואס האט דאס מיר דער אויבערשטער צוגעשיקט פונקט יעצט, ווען איך שטיי מיט'ן ווייסן קיטל אויסגעטון פון אלע גשמיות גלייך ווי א מלאך?

ער זאל זיך ח"ו נישט איינרעדן אז מסתמא איז ער באמת נישט דערביי, נאר ער זאל געדענקען אז **דאס איז א חסד ה׳, ווייל דער אויבערשטער וויל אים אויפהייבן אסאך העכער**, און ער קען נישט אנקומען הויך נאר אויב ער קומט פון גאר נידריג. פונקט ווי א 'ספרינג', וואס ווי מער מען דריקט עס אראפ, אלץ העכער שפרינגט עס ארויף; אזוי אויך גיט אים דער אויבערשטער יעצט א געלעגנהייט צו אנערקענען אז אפילו זיינע מחשבות טראגן אים דא אוועק ערגעץ אין דעם אנדערן עק וועלט, איז דער אויבערשטער דארט. ער דארף דארט שרייען, "שמע ישראל", ער זאל דארט אויסרופן, "מלא כל הארץ כבודו", און מיט דעם וואס ער איז זיך גענצליך מבטל צום אויבערשטן אין יעדן מצב וועלן אויטאמאטיש בטל ווערן אלע שלעכטע מחשבות און ער וועט גורם זיין דעם גרעסטן נחת רוח פאר'ן אויבערשטן (׳תולדות יעקב יוסף׳ וישלח אות י׳; ׳תפארת שלמה׳ ליקוטים זבחים).

א נסיון איז א סימן אז די עבודת ה׳ איז חשוב און טייער

מען קען זאגן נאך שטארקער, אז **א נסיון וואס קומט צו א מענטש דייקא אין יום הקדוש איז א ספעציעלער גרויסער חסד ה׳**, ווייל דאס איז מגלה דעת אז אלע נסיונות במשך דעם יאר קומען נישט ווייל ער איז באמת שלעכט און זינדיג, והא ראיה, אז יום כיפור, ווען יעדער איד איז ריין און יעדער וויל באמת דינען נאר דעם אויבערשטן, און אין דעם טאג שיידט זיך יעדער איד אפ פון אלע תענוגים גשמיים און דער גאנצער תענוג פון יום כיפור איז נאר פון כל כולו רוחניות וואס מיר פילן באמת נאנט צום אויבערשטן – דעמאלט האט ער געהאט א נסיון. עס קען דאך נישט זיין אז די שלעכטע מחשבה פון יום כיפור קומט ווייל מען ליגט אין גשמיות, ווייל דאס איז דאך נישט אמת, און אויב אזוי איז דאס א באווייז אז **אפילו אלע אנדערע טעג פונעם יאר, ווען דער מענטש איז יא עוסק אין גשמיות, קומען אויך די נסיונות נאר פונעם יצר הרע וואס וויל אים פארפירן**, אבער ער במהותו וויל באמת זיין נאנט צום אויבערשטן.

ממילא דארף מען פון דעם ארויסלערנען דעם וויכטיגן יסוד, אז **יעדער נסיון – און אפילו א מכשול מיט וואס א מענטש איז לײַדער דורכגעפאלן – איז נישט ח"ו א סימן אז דער מענטש ליגט אין שלעכטס**; אדרבה, דאס איז א סימן אז זיין עבודה איז גאר חשוב און טייער ביים אויבערשטן וואס פארטרויט אים אראפצוגיין נאך נידריגער, כדי צו אנטפלעקן אויף יעדן פלאץ, ווי שלעכט עס זאל נאר אויסקוקן, אז דער אויבערשטער געפינט זיך אויך דארט, און מיט דעם וועט ער ארויפברענגען דעם גרעסטן נחת רוח פאר'ן אויבערשטן.

ג

נסיונות ברענגט די גאולה

אונזערע שווערע נסיונות זענען מקרב משיח צדקינו

עס איז נישט קיין סוד אז דער יעצטיגער דור איז פול מיט גאר שווערע נסיונות, ממש אז ס'שפירט אומדערטרעגליך. א מענטש קען פרעגן: **פונקט אין אזא שוואכן דור ווי היינט ברענגט דער אויבערשטער אזעלכע שווערע נסיונות?** לכאורה וואלט וועו ענדערש געדארפט זיין אזעלכע נסיונות אין די פריערדיגע דורות, וואס זענען געווען אסאך שטארקער פון אונז און זיי האבן געהאט די כוחות הנפש זיך צו פארמעסטן קעגן דעם?

נאר טאקע ווייל מיר האלטן שוין הארט פאר דער גאולה שלימה און מ'האט שוין דורכגעמאכט אזויפיל, און **אט, אט קומט שוין די גאולה שלימה** – און כדי עס זאל קענען זיין דער תיקון השלם דארף די גאנצע בריאה, אפילו די נידריגסטע ערטער און מצבים, אויסשרייען אז 'ה' הוא האלוקים' – שיקט אונז דער אויבערשטער אזעלכע ביטערע נסיונות וואס שלעפן אראפ אזוי טיף, אז פון דארט זאל קענען ארויסקומען די אויסטערלישע ליכטיגקייט וואס וועט אויפשיינען אין דער ערווארטעטער מינוט, ווען והיה ה' למלך על כל הארץ און די גאנצע וועלט וועט פול ווערן מיט א העכערן דעת צו דינען נאר דעם אויבערשטן.

און דעמאלט וועט נתגלה ווערן פאר אונזערע אויגן אז **אלע נסיונות וואס מיר זענען דורך, און בפרט די גאר ביטערע נסיונות, איז אלעס געווען א הכנה צוצוגרייטן די ליכטיגע מינוט פון דעם 'אורו של מלך המשיח'**, ווען דער כבוד פונעם אויבערשטן וועט פול ווערן אויף דער גאנצער וועלט. ווי דער הייליגער תניא שרייבט ('ליקוטי אמרים' פרק ל"ז), אז דער תכלית פון דער שלימות פון ימות המשיח און תחיית המתים, וואס דאס איז דער 'גילוי אור אין סוף ברוך הוא' אויף דעם גשמיות'דיגן עולם הזה, איז געוואנדן אין אונזערע מעשים און אין אונזער עבודה דורכאויס דעם גלות.

אונזער דור איז שוין היינט אזוי נידריג, אז **דער שפרונג ארויף וואס דאס וועט געבן, וועט זיין אויסטערליש הויך**. פונקט ווי פון דער חטא העגל איז ארויסגעקומען א יום הקדוש, א משכן, השראת השכינה און א גילוי פון שלש עשרה מידות של רחמים, און פון דער שפלות בימי מרדכי ואסתר איז ארויסגעקומען א בנין בית שני און א קבלת התורה מרצון, אזוי וועט בעז"ה פון דער יעצטיגער שפלות נתעורר ווערן א מורא'דיגע קדושה אויף דער גאנצער וועלט, און פון דעם וועט געבויט ווערן דער דריטער בית המקדש.

דערפאר דארפן מיר אריינכאפן פאר דער גאולה אויפצוהייבן אלע חלקים פון קדושה וואס געפינען זיך אין דעם עולם הגשמי, און אנטפלעקן אז דאס אלעס איז א שטיק אלוקות. און **וועגן דעם זענען טאקע די דורות האחרונים אין א געוויסן זין גרעסער ווי די דורות הקודמים**, כאטש זיי האבן אויך געארבעט שווער אויפצוהייבן די גשמיות צום באשעפער, ווייל מרוב קדושתם האבן זיי נישט געקענט אנקומען צו אזעלכע נידריגע פלעצער ארויפצוברענגען פון דארט א תענוג רוחני, און טאקע דערפאר האבן זיי אויך נישט זוכה געווען אין זייער צייט צו דער גאולה שלימה.

אבער מיר, וואס מיר לעבן היינט אין אזא נידריגן דור, אין די נידריגסטע פלעצער וואס מען קען זיך נאר פארשטעלן, קענען מיט איין התגברות אויפ'ן יצר הרע, און מיט איין געשריי פון טיפן הארץ ארויס, "**באשעפער, איך וויל זיין נאנט צו דיר!**" אויפהייבן א תענוג פון דעם טיפסטן שאול תחתית, און מיט דעם באקרוינען כביכול דעם מלך מלכי המלכים מיט דער גרעסטער לויב וואס איז נאר שייך. ממילא איז נישט **קיין שום וואונדער אז אין די פריערדיגע דורות, וואס זענען געווען מיליאנען מאל העכער ווי אונז, איז משיח צדקנו נישט געקומען, און אז אין אזא נידריגן דור וועט ער יא קומען** ('פתח עינים' להחיד"א אבות פרק ה' אות ה'; 'סוד ישרים' פורים אות כ', ועוד רבות).

דער כוח פון די פריערדיגע צדיקים באגלייט אונז אויף אלע דורות

דער כוח צו אנערקענען די חשיבות פון דינען דעם אויבערשטן דייקא אין א וועלט פון נסיונות האבן אונז די צדיקים אין די פריערדיגע דורות אויסגעטראטן, און הגם זיי האבן נישט געהאט אונזערע נסיונות האבן זיי אונז אבער געלערנט דעם וועג וויאזוי א איד דארף אין יעדן מצב טרעפן דעם הייליגן ניצוץ וואס באהאלט זיך אין יעדער זאך, ווי נידריג עס זאל נאר זיין.

אפילו מיר בעטן יעדן טאג פונעם אויבערשטן, "ואל תביאני לידי נסיון", און א מענטש טאר זיך נישט אריינלייגן אין א נסיון, אבער ווען דער אויבערשטער שיקט אונז אונטער א נסיון דארפן מיר וויסן אז מיר האבן זיכער אין זיך דעם מעכטיגן כוח וואס באגלייט אונז אויף אלע דורות פון די פריערדיגע צדיקים. **מען טאר ח"ו נישט אפגעשוואכט ווערן און טראכטן, "וויאזוי קען איך, קליינער מענטש, בײַשטיין אזא גרויסן נסיון?"** נאר מיר דארפן גלייבן אז יעדער איד האט דעם כוח בייצושטיין די שווערסטע נסיונות און ארויפצוברענגען א תענוג פאר'ן אויבערשטן וואו אימער ער זאל נאר זיין.

און ווען א איד טרעפט זיך אן אין א נסיון, זאל ער שעפן כוחות פון טראכטן אז **דער אויבערשטער האט אים ספעציעל אויסגעוועלט צו געבן דעם נסיון** ווייל ער גלייבט אין זיינע כוחות אז ער וועט דאס קענען בײַשטיין! און דער אויבערשטער ווארט אז ער זאל אים מאכן נאך א גרעסערן נחת רוח, און וועגן דעם שיקט ער אים אונטער גאר שווערע מחשבות וואו עס איז כמעט אוממעגליך צו טראכטן אז אפילו דארט זאל זיך געפינען זיין געטליכקייט.

אבער אויב דער מענטש איז זוכה צו טון וואס דער אויבערשטער וויל, און ער איז זיך געגנצליך מבטל צום רצון ה', וועלן אפילו די ערגסטע מחשבות זיך דערהייבן צו גאר א הויכן פלאץ, און דער הייליגער ניצוץ אלוקי וועט אויסרופן פאר'ן כסא הכבוד, "**רבש"ע, איך בין געווען דערנידערט אין אזא נידריגן פלאץ, וואו עס איז כמעט נישט געווען קיין מציאות מיך צו אנטפלעקן, אבער דער איד איז געקומען און געוויזן אז כאטש פונדרויסן קוק איך אויס אזוי שמוציג, פונדעסטוועגן איז דא אין מיר א הייליגער כוח פונעם אויבערשטן וואס גיט מיר אריין חיות, און ער האט מיך דערהויבן אויף אזא הויכן פלאץ!**" ('היכל הברכה' סוף פרשת ויצא דף קפ"א הראשון סוף ע"ד; 'ישמח ישראל' לסוכות אות י"ט; 'דברי יחזקאל' נצבים ד"ה כי המצוה).

דעם געוואלדיגן תענוג וואס דאס מאכט פאר'ן אויבערשטן קענען מיר זיך נישט פארשטעלן, מיר קענען דאס נישט זען און מיר קענען דאס ניטאמאל שפירן ווי דאס לייכט אויבן אין הימל ('באר מים חיים' שופטים ד"ה תמים תהיה). נאר ווען עס וועט קומען די ליכטיגע מינוט במהרה בימינו, וועט נתגלה ווערן פאר אונזערע אויגן דעם געוואלדיגן נחת רוח וואס מיר האבן אויפגעטון אויבן אין הימל מיט יעדער קלענסטער התגברות וואס מיר האבן זיך מתגבר געווען.

יעדער איד דארף זיך מתקן זיין פאר ביאת המשיח

עס איז מקובל אז די תלמידי בעל שם טוב

אויפאיינמאל האבן די אידן פארלוירן זייער ליכטיגקייט פונעם בארג סיני, מען איז געפאלן עד עמקי התהום, אלע הויכע השגות זענען פארשוואונדן, מען זעט שוין מער גארנישט, מען פילט זיך אזוי ווייט פונעם אויבערשטן.

הקדוש זי"ע האבן געהאלטן אז אפילו זיי האבן די מעגליכקייט מקרב צו זיין די גאולה לוינט זיך ענדערש צוצוואווארטן נאך אביסל, אז אפילו די גאר נידריגע אידן זאלן אויך מתקן זיין זייער חלק אינעם גרויסן גילוי האלוקי וואס וועט קומען. אזויווי דער הייליגער ריזשינער זי"ע האט אמאל געזאגט, אז משיח צדקנו איז שוין געווען גרייט צו קומען אבער עס זענען נאך דא אזעלכע וואס האבן נאכנישט גענענדיגט מתקן זיין זייער חלק אין דער גאולה, און אויב משיח וועט יעצט קומען וועלן זיי ח"ו אוועקפאלן, ווארט ער נאך צו אז זיי זאלן אויך זוכה זיין ('אמרי אלימלך' מטות ד"ה ונראה לבאר; 'פרי צדיק' בראשית אות ג').

און דער הייליגער ראפשיצער רב זי"ע האט געזאגט נאך וואס דער רבי ר' מענדל רימנובער זי"ע האט געוואלט צואיילן דעם קץ הגאולה, **"לשליש ולרביע לא שמענו", אז מיר ווילן נישט אז משיח זאל קומען נאר צו א דריטל אדער א פערטל פון כלל ישראל,** נאר מיר ווילן אז ער זאל קומען צו אלע אידן!

די קדושי עליון האבן אנערקענט אז אפילו די פארווארפנסטע אידן האבן אויך די מעגליכקייט צו האבן א חלק אין דעם הייליגן אור וואס וועט אויפלייכטן ביי דער גאולה, ווייל ווי נידריג זיי זענען קענען זיי טאקע פון דארט אויפהייבן אזעלכע קליינע קוים אומזעבארע חלקים פון קדושה, וואס קיינער אויסער זיי קען דאס נישט טון, און מען דארף זיי אויסווארטן. ווייל ווי געזאגט, נאך דער גאולה שלימה וועט מען זיך בענקען צו דער זעלטן געהויבענער עבודה וואס מיר קענען נאר טון אין גלות דייקא פון דער פינסטערניש.

מיר בעטן דעם רבש"ע אז ער זאל אונז געבן דעם כוח זיך מתגבר צו זיין אויף אלע נסיונות, מיר זאלן קענען ארויפברענגען דעם גרעסטן נחת רוח וואס איז נאר שייך פון די נידריגסטע פלעצער, וואו מיר ווילן זיך אוודאי נישט געפינען דערין אבער דער אויבערשטער האט אונז דארט אריינגעשיקט, און מיט דעם וועט נשפע ווערן פון אויבן א מורא'דיגן אור וואס מיר האפן איינגיכן צו זען, ווען עס וועט נשלם ווערן די געהויבענע עבודה וואס מיר דארפן אויפטון אינעם ביטערן גלות. און מיר וועלן בעז"ה זוכה זיין צו געניסן פון דעם רוחניות'דיגן תענוג אין עולם הבא, וואו עס איז נישטא קיין עסן און טרונקען און קיין שום אנדערע גשמיות, נאר צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה.

חסיד'יש גערעדט...

תמצית החידושים
ומושגים בחסידות
שלמדנו במאמר זו

- **דער דור המדבר איז טאקע געווען גאר דערהויבן, אבער זיי האבן נישט געהאט קיין נסיונות.**
- די חטא העגל האט פאסירט כדי צו ווייזן אז די גרעסטע חשיבות איז ווען מען דינט דעם באשעפער אפילו ווען מען איז אין א שפל המצב.
- **פון יעדער ירידה ביי כלל ישראל איז תיכף נאכדעם געשאפן געווארן א גרויסע עליה.**
- ווען מיר פלאגן זיך מיט שוועריגקייטן און מיר שטארקן זיך דערויף שאפן מיר א געוואלדיגן תענוג פאר'ן בורא יתברך.
- **ווען מען האט נישט קיין שוועריגקייטן איז נישט קיין קונץ צו דינען דעם אויבערשטן.**
- דער יצר הרע זוכט דווקא אונטערצושטעלן נסיונות פאר צדיקים כדי זיי זאלן זיך שטארקן און שאפן א נחת רוח פאר'ן בורא עולם.
- **צומאל אין די דערהויבנסטע צייטן שפירט מען אז מען איז אין א שוואכער מדריגה, כדי מען זאל פון דארט אויסשרייען, "ה' הוא האלקים".**
- אין דור פון עקבתא משיחא ליגט אויף אונז א פליכט ארויפצוברענגען דעם אור אלקי פון די נידריגסטע ערטער.
- **דורכ'ן בייקומען די ביטער שווערע נסיונות פון דעם יעצטיגן דור שפל וועט מען ברענגען משיח צדקינו.**

שַׂמַּח לְבָבִי אֶת אֵלִיָּה"וּ

ברכותינו הנלבבות והנרגשות נתונה בזה לידידינו היקר שביקרים,
הבחור החתן כליל המעלות,
לן בעומקה של תורה, יראת ה' הוא אוצרו,
המופלג בהפלגת חכמים ונבונים ובעל מדות תרומיות,
המסור בלב ונפש להפצת
תורתו ומשנתו של כ"ק אדמו"ר זי"ע
כמר אליהו לאנדא ני"ו
בן ידידינו הנעלה האי איש מורם מעם עמוד הצדקה והחסד
איש האשכולות העושה גדולות ונצורות לתורה ולתעודה
הרה"ח ר' יואל שליט"א
לרגל שמחת אירוסיו בשעטומ"צ
עב"ג בת
הרב המופלג בתורה ויראה טהורה, הוגה בתורת ה' כחשיכה כאורה, ירא שמים ואציל המידות, עובד ה' בענוות חן ובחסידות, ה"ה
הרה"ח מוה"ר ר' **יואל יאקאבאוויטש** שליט"א
יבורך מן השמים, בכפלי כפלים, בשפע רב מלוא חפניים, וזכות הפצת הגליון המעורר לבם של רבבות בנ"י בכל מקומות מושבותיהם ליישב דעותיהם וליישר אורחות חייהם להבין תכלית עבודתינו בדור האחרון יעמוד לו לזכות לקשר של קיימא ולבנות בית נאמן בישראל מתוך בריות גופא ונהורא מעליא, ויהי חלקו בנעימים, בבנים ובני בנים, בתורה ובמצוות עוסקים, עושר ואושר מתוך רוב נחת, תורה וגדולה משולבים כאחת, ששון ושמחה ירוויח, וכל אשר יעשה יצליח

כ"ד הכו"ח
הרב מאיר גאדינגער, מכון שפה ברורה
הרב שמחה בונם לאנדאו, הרב יואל צבי טאבאק, הרב יואל הלוי יונגרייז,
ר' יוסף פריעד, ר' שלמה יעקב שווארץ, ר' מאיר ראפאפארט,
ר' יואל שפיטצער

מכון
שפה
ברורה

ארויסגעגעבן דורך
מכון שפ"ה ברורה
פאר הערות והארות, אדער צו באקומען
דעם גליון אויף אימעיל
ביטע רופט אדער שיקט אן אימעיל צו:
beheichala@gmail.com

ההפצה ב'בארא פארק'
נתנדב ע"י ידידינו העומד תמיד לימינינו
מו"ה **אליעזר דוד חיימאוויטש** הי"ו
לע"נ חי' שרה בת יקותיאל ארי' ע"ה